

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi siseriiklikusse õigusesse ülevõtmise tähtaeg möödus 10. oktoobril 2006.

(¹) ELT L 304, lk 2; ELT eriväljaanne 19/07, lk 96.

7. mail 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-191/08)

(2008/C 171/41)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: M. Condou Durande ja A. Caeiros)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

- Tuvastada peamise nõudena, et kuna Portugali Vabariik ei ole jõustanud vajalikke õigus- ja haldusnorme, et järgida nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/83/EÜ (¹) miinimumnõuete kohta, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase või muul põhjusel rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatus, ja antava kaitse sisu kohta, on Portugali Vabariik rikkunud eespool viidatud direktiivi 2004/83/EÜ artikli 38 lõikes 1 sätestatud kohustusi.
- Teise võimalusena tuvastada, et kuna Portugali Vabariik ei ole igal juhul nendest sätetest komisjonile teatanud, on Portugali Vabariik rikkunud eespool viidatud direktiivi 2004/83/EÜ artikli 38 lõikes 1 sätestatud kohustusi.
- Mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi ülevõtmise tähtaeg möödus 10. oktoobril 2006.

(¹) ELT L 304, lk 12; ELT eriväljaanne 19/07, lk 96.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Leedu Vabariik) 14. mail 2008 — Inga Rinau

(Kohtuasi C-195/08)

(2008/C 171/42)

Kohtumenetluse keel: leedu

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Leedu Ülemkohus)

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Inga Rinau

Kolmas isik: Michael Rinau

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 2201/2003 (¹) artikli 21 tähenduses huvitatud osapool võib taotleda kohtuotsuse mittetunnustamist, kui taotlust selle otsuse tunnustamiseks ei ole esitatud?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav: kuidas peab siseriiklik kohus, kui ta lahendab kohtuotsuse mittetunnustamise taotlust, mille on esitanud isik, kelle suhtes see otsus tuleb täita, kohaldama määruse nr 2201/2003 artikli 31 lõiget 1, mis sätestab, et „[i]sikul, kelle suhtes täitmist taotletakse, ega lapsel ei ole menetluste selles etapis õigust teha taotluse kohta mingeid esildisi“?
3. Kas siseriiklik kohus, kellele vanemliku vastutuse kandja on esitanud taotluse mitte tunnustada päritoluliikmesriigi kohtu otsuse seda osa, millega nõutakse sellelt vanemliku vastutuse kandjalt tema juures elava lapse tagasitoomist päritoluliikmesriiki ning mille kohta on antud välja määruse nr 2201/2003 artiklis 42 ette nähtud tõend, peab lahendama selle taotluse määruse nr 2201/2003 III peatüki 1. ja 2. jao sätete alusel, nagu sätestab määruse artikli 40 lõige 2?
4. Milline tähendus tuleb anda määruse nr 2201/2003 artikli 21 lõikes 3 sätestatud tingimusele („Ilma et see piiraks käesoleva peatüki 4. jao kohaldamist“)?
5. Kas määruse nr 2201/2003 eesmärkide ja selles sätestatud korraga on kooskõlas lapse tagasitoomist nõudva otsuse vastuvõtmine ja määruse nr 2201/2003 artiklis 42 ette nähtud tõendi väljaandmine päritoluliikmesriigi kohtu poolt pärast seda, kui selle liikmesriigi kohus, kus last hoitakse ebaseaduslikult, on teinud otsuse, et laps tuleb tagastada tema päritoluriiki?

6. Kas määruse nr 2201/2003 artiklis 24 sätestatud keeld kontrollida otsuse teinud kohtu pädevust tähendab seda, et siseriiklik kohus, kes on saanud taotluse välisriigi kohtuotsuse tunnustamiseks või mittetunnustamiseks ning kes ei saa kindlaks teha päritoluliikmesriigi kohtu pädevust ega ole tuvastanud muid määruse nr 2201/2003 artiklis 23 ette nähtud kohtuotsuste mittetunnustamise põhjusi, on kohustatud tunnustama lapse tagasitoomist nõudvat päritoluliikmesriigi kohtu otsust ka juhul, kui päritoluliikmesriigi kohus ei ole järginud määruses sätestatud lapse tagasitoomise küsimuse lahendamise korda?

(¹) Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 (ELT L 338, lk 1, ELT eriväljaanne 19/06, lk 243).

mist ja lumelauaga sõitmist õpetada professionaalid, kellel on suusainstruktorist erinev haridus.

Hageja leiab, et keeldumine lubada alustada tegevust üksnes lumelauainstruktorina ei ole õigustatav isikute vaba liikumise, teenuste osutamise vabaduse ja asutamisõiguse aluspõhimõtete arvustades. Komisjon leiab muuhulgas, et ei ole täidetud Euroopa Kohtu praktikas sedastatud neli kumulatiivset tingimust, mille esinemisel on erandina õigustatav nende põhimõtete võimalik piiramine — mittediskrimineerimine, ülekaalukas üldine huvi, taotletava eesmärgi saavutamise võimalikkus ning proportsionaalsuspõhimõtete arvustamine.

(¹) Nõukogu 18. juuni 1992. aasta direktiiv 92/51/EMÜ direktiivi 89/48/EMÜ täiendava tööalase koolituse tunnustamise teise üldsüsteemi kohta (EÜT L 209, lk 25; ELT eriväljaanne 05/02, lk 47).

15. mail 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-200/08)

(2008/C 171/43)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: A. Bordes ja H. Støvlbæk)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik keeldus lubamast saksa ja inglise lumelauainstruktoritel õpetada üksnes seda spordiala Prantsusmaal ning jättis 4. mai 1995. aasta määruses (muudetud kujul) nimetamata teistes liikmesriikides omandatud lumelauainstruktori diplomid, siis on Prantsuse Vabariik rikkunud oma kohustusi, mis tulenevad EÜ artiklitest 39, 43 ja 49 ning direktiivi 92/51/EMÜ (¹) artiklist 6;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Prantsusmaal võivad lumelauaga sõitmist õpetada vaid suusainstruktorid, samas kui mitmes teises liikmesriigis võivad suusata-

20. mail 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Luksemburgi Suurhertsogiriik

(Kohtuasi C-209/08)

(2008/C 171/44)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindaja: Maria Condou Durande)

Kostja: Luksemburgi Suurhertsogiriik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Luksemburgi Suurhertsogiriik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/81/EÜ elamisloa väljaandmise kohta pädevate asutustega koostööd tegevatele kolmandate riikide kodanikele, kes on inimkaubanduse ohvrid või kelle ebaseaduslikule sisserändele on kaasa aidatud (¹) täitmiseks või vähemalt ei ole komisjoni neist teavitanud, siis on Luksemburgi Suurhertsogiriik rikkunud selle direktiivi artiklist 17 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Luksemburgi Suurhertsogiriigilt.